

Sue Bentley

Varázslatos kiskutya

MÁGIKUS
MANCSOK

Delfin
KÖNYVEK

Lily imádja a lovakat, és minden vágya, hogy egyszer legyen egy saját pónija, ám erre sajnos még várnia kell. De aztán egy nap találkozik Viharral, az apró, éjfék szemű, homokszínű kiskutyával, akinek segítségre van szüksége. A kislány azonnal összebarátkozik vele, és sok-sok mágikus kalandban vesznek részt. Ám a legvarázslatosabb az, hogy a kutyus talán a kislány legnagyobb álmát is valóra válthatja.

„Otthon nekünk is hasonló kutyusunk van, nagyon szuper lenne, ha kiderülne, hogy ő is varázskutya.”
Áron

„Sajnáltam Lilyt, hogy nem kaphatott pónit, de helyette megismerkedett egy varázslatos kutyával.”
Panni

Sue Bentley

Varázslatos kiskutya

MÁGIKUS MANCSOK

— részlet —

★ 1. fejezet ★

Lily Benson szörnyen izgatott lett, amikor az apukája megállt a Zöldkapu lovarda előtt.

– Hurrá! Imádom a szombat délutánokat! Ilyenkor mindig jó sokáig lehetek a pónik között! – kiáltotta, és kipattant a kocsiból. Visszafordult a nyitott ablakhoz, és lehajolt, hogy puszt adjon az apukája arcára.

– Vigyázz, nehogy pónitúladagolást kapj!
– nevetett Mr. Benson.

– Az kizárt – jelentette ki Lily.

A szobája falát pónis poszterek borították, a könyvespolcai pedig tele voltak lovaglós könyvekkel és magazinokkal.

– Kár! Pedig reméltem, mert akkor nem nyagatnál többet minket anyával, hogy vegyünk neked egyet! – mondta erre az apukája.

Lily tudta, hogy csak viccelt, mégis elszomorodott, ugyanis nagyon szeretett volna egy saját pónit. A szülei azonban aggódtak, hogy túl sok időt és energiát jelent gondoskodni róla. Lily tudta, hogy titkon abban reménykednek, megelégszik azzal is, hogy a segítségért cserébe ingyen lovagolhat a Zöldkapuban.

– Mindig, de mindig ezt fogom kérni! A pónik a legjobbak, apu! – közölte.

– Hogy neked mindig csak ezen jár az agyad, Lily Benson! Na, jó szórakozást! Később találkozunk! – mondta az apukája, majd elindult.

Lily felsóhajtott. Integetett, aztán besétált az udvarra.

A fő istállóépületeket egy téglalap két oldala mentén építették. Az egyik végén egy hatalmas kapu a bekerített legelőhöz vezetett. Közvetlenül amögött Lily már láthatta a házat, ahol Janie Green, a Zöldkapu vezetője lakott.

Janie a nyerges előtt állt Melasszal és Karamellel, két kisebb pónival. Két kisgyerek lovaglós felszerelésben álldogált, várták, hogy nyeregbe szálljanak.

Janie felnézett, és rámosolygott Lilyre. Szép kerek arca és csillogó barna szeme mindig vidámságot árasztott.

– Szia, Lily! Remélem, buzog benned az energia, ugyanis teljesen tele vagyunk ma délután.

– Szia, Janie! – köszönt vissza a kislány. Megpaskolta Karamell nyakát, és megsimogatta Melasz orrát. – Mit szeretnél, mivel kezdjek?

– Segíthetnél Donnak rendbe tenni az állatokat, ha nem bánod. Odaát van Bandita bokszánál – válaszolta Janie.

– Rendben – felelte Lily boldogan.

Bandita volt a kedvenc pónija. Egy kedves természetű palominó fajtájú póni arany színű szőrrel, világos sörénnyel és farokkal. Lily pont ilyen pónit szeretett volna.

Elindult, hogy megkeresse a lovászfíút. Útközben sok fiatal lovaszt látott, akik a szüleikkel érkeztek. Úgy tűnt, tényleg sűrű délután lesz.

★ ★ ★

Lily beköszönt Banditához, aztán a következő egy órában lócitromot gereblyézett össze, amit aztán talicskával elvitt a trágyadombra. Ezután friss szalmát terített le a bokszokban.

A lovasok és a pónik jöttek-mentek. Lily ott segített, ahol kellett. Nagyon meleg nap volt, hamar kimelegedett, és folyt róla víz.

– Miért nem tartasz egy kis szünetet? Igyál valamit! – javasolta Don, miután a kislány segített neki megtölteni a szénahálót és a vizesvödröket.

Magas, vékony fiú volt, a haja sötétvörös, az arca sovány és szeplős.

– Jó ötlet – válaszolta Lily, miközben kisöpört a homlokából egy nyirkos szőke tincset.

Elsétált a lovarda konyhájába, és ivott egy nagy pohár hideg narancslevet.

Amikor visszafelé menet elhaladt a legelő mellett, észrevette, hogy a szél valami szemetet fúj a fűvön. Odament, hogy felszedje.

– Köszí, Lily! Remek munkát végzel! – kiáltott oda Janie Green, majd megállt, hogy a kezében lévő nehéz nyergot a legelő kerítésére tegye.

– Dühít, amikor az emberek szétszórják a szemetüket... Nem érdekli őket, hogy egy műanyag zacskó megölhet egy pónit, ha megeszi? – háborodott fel Lily.

– Szerintem eszükbe sem jut. Talán óvatosabbak lennének, ha gondolnának erre, de nem mindenki van oda a lovakért.

– Az az ő bajuk – vont vállat Lily.

– Ebben egyetértünk – mosolygott Janie.
– Meggyőzted már a szüleidet, hogy vegyenek neked egy pónit?

Lily grimaszolt, és rosszkedvűen gondolt vissza a korábbi beszélgetésre az édesapjával.

– Úgy látom, ez fájó pont – jegyezte meg Janie.

– Még meg kell győznöm őket, hogy a sulit mellett is tudok gondoskodni egy pó-

niról – bólintott Lily. – Anyuék szerint az túl sok lenne nekem, úgyhogy várnom kell, amíg idősebb leszek.

– Tudod, lehet, hogy igazuk van – mondta gyengéden Janie. – Egy póniról gondoskodni nagy kööttség, és az állatgondozásban nincsenek szabadnapok.

Lily jókedve elillant. Azt hitte, hogy Janie mellette áll majd.

– Mit szólnál, ha kivinnéd Banditát? Pont most mondták le, úgyhogy pár óráig szabad – javasolta Janie.

Lily azonnal felvidult a szokásosnál hosszabb ingyen lovaglás gondolatára.

– Komolyan? Kivihetem egyedül? – kérdezte boldogan.

Janie bólintott.

– Rengetegszer lovagoltál már rajta, megszokott téged. Végigmehetsz vele a lovaglő-ösvényen, de ne menj túl az erdőn! Rendben?

Lily bólintott. Büszke volt arra, hogy bíznak benne.

– Kösz, Janie! Ez szuper! – mondta, majd egyenesen Banditához szaladt, akit már felszerszámoztak.

– Szia, kislány! Elmegyünk lovagolni? – dudorászta, miközben megsimogatta a póni orrát.

Bandita barátságosan nyihogott, és az orrával megbökölte Lily tenyerét. A kislány felcsatolta a fejét védő kobakot, aztán felült a palominó pónira, és a sarkával indulásra ösztökélte.

Kiügettek a lovardából, és ráfordultak a mező szélén végigfutó lovaglőösvényre. Az ösvény szerteágazott, Lily pedig az erdő felé indult.

Útközben találkozott más lovasokkal is, akik már visszafelé tartottak.

Amint Banditával beértek a fák árnyékába, Lily álmodozni kezdett. Könnyű volt

elképzelné, hogy Bandita az ő pónija, és hogy teljesen egyedül vannak. A többi lovas zaja eltompult, és a sűrű bokrok eltakarták őket. A napsugarak átszűrődtek a faleveleken, és mindent fénypöttyök borítottak be.

– Bárcsak az enyém lennék! – sóhajtotta Lily, miközben előrehajolt, hogy megsimogassa Bandita selymes nyakát.

A póni hirtelen megbotlott egy fa gyökerében, mire a gyepelő kirepült Lily kezéből.

– Jaj! – Lily előrelendült, és átzúgott Bandita nyaka felett.

Villámgyorsan közeledett felé a föld, így
becsukta a szemét, és felkészült a fájdalmas
landolásra.